

at en Kaptajn H. P. Petersen havde siddet i Overbestyrelsen og været med til at udarbejde. Ja, jeg kan jo paa hans Vegne, eftersom det er mig selv, der sigtes til, sige, som jeg sagde før, at det har Overbestyrelsen ikke været med til; Overbestyrelsen har handlet efter Repræsentantskabets Beslutning. Naar jeg i det hele taget har den Ære at sidde i Overbestyrelsen for de danske Skytteforeninger, er det gaaet til paa samme Vis, som da jeg blev Formand for Frederiksborg Amts Skytteforening. Jeg har paa ingen Maade trængt mig frem til den Plads. Man har ønsket, at jeg skulde, for saa vidt min Tid og mine Evner tillode det, arbejde med paa Skyttesagen der, hvor jeg har levet saa mange Aar. Og da jeg som Formand for denne Forening havde Sæde i Repræsentantskabet og der en Gang imellem havde Lejlighed til at tage Ordet, fandt man blandt Repræsentanterne, at man gerne vilde anvende mig i Overbestyrelsen. Man skulde dog tro, at det var noget, som skulde, jeg vil ikke sige forøge min Selvtillid, men som dog maaske kunde forøge det ærede Medlems Tillid til mig og mine Udtalelser. For øvrigt skal jeg naturligvis skænke det ærede Medlem hans Udtalelse om, at jeg skulde være den, til hvem jeg har mest Tillid.

Det ærede Medlem talte i Dag om, at den militære Aand kom mere og mere ind i Skytteforeningerne. Det er efter min Formening og Opfattelse en betydelig Ændring af hans Udtalelse i Gaar, thi i Gaar talte han om en militaristisk Aand, og derimod tog jeg til Genmæle. Nu kan jo det ærede Medlem sige, at for ham er „militær“ og „militaristisk“ det samme, det er jo muligt, det ved jeg ikke, men jeg tror, at for almindelige Mennesker er militær og militaristisk eller Militarisme to meget forskellige Begreber. I alt Fald forstaa vi hos os og vel sagtens Befolkningen i Almindelighed det saaledes, at naar der tales om et Samfund med militær Aand, er det et Samfund, hvor der hersker Orden, hvor der hersker Mandstugt, og hvor der trives Fædrelandskærlighed, og for saa vidt det er en rigtig Definition af den militære Aand — jeg henstiller altsaa til de Herrer, om de kunne godkende den, ellers kunne de jo komme med en anden —, vedkender jeg mig, at saa ønsker jeg, at den militære Aand skal trives i de danske Skytteforeninger, og jeg tror, at det ogsaa er det ærede Medlems Ønske, at den samme Aand skal trives i de Foreninger, som han

slutter sig til. Orden, Mandstugt og Fædrelandskærlighed ere tre aldeles fortræffelige Ting, som man maa ønske maa herske overalt, hvor vi og vore Landsmænd samles. Naar derimod det ærede Medlem i Gaar talte om Militarisme, er det efter min Formening noget andet. Som sagt, jeg maa jo anerkende, at dette Ord i Aarenes Løb er blevet brugt eller, om man vil, misbrugt saa meget, at det snart er vanskeligt at vide, hvad man egentlig forstaaer ved Militarisme. Skulde man forsøge at give en Forklaring af, hvad der ligger i dette Ord, vilde det efter mine Begreber nærmest være, at der for dem, der høre til den militære Stand, skulde herske særlige Regler, Undtagelsesbestemmelser, at de paa en eller anden Maade skulde have Fortrinsret fremfor andre af Landets Borgere, at der skulde herske særlige Æresbegreber for deres Vedkommende, at hvis f. Eks. en Mand, der hørte til Hæren eller Flaaden, til Forsvaret i det hele, talte Usandhed, var det mere foragteligt, end hvis en anden, som ikke hørte til disse Institutioner, gjorde det. Det er jo imidlertid aldeles ikke Tilfældet herhjemme. Der eksisterer akkurat de samme Fordringer, hverken flere, men heller ikke færre, for dem, der ere knyttede til Forsvaret i det hele taget, end for hvilket som helst andet Medlem af Samfundet, hverken mere eller mindre. Den Fordring, den militære Aand, som jeg har forklaret det, stiller, er det, jeg søger efter bedste Evne at opfylde, men jeg forlanger heller ikke en Smule mere, og derfor bestrider jeg, at der indenfor vort Forsvarsvæsen skulde herske nogen Militarisme. Hvis der endelig skulde være et enkelt Udslag af Militarisme, kunde det muligt være, at det var paa et Omraade, hvor jeg antager, det ærede Medlem har givet sin Tilslutning, og hvor jeg for øvrigt ogsaa har givet min Tilslutning. Det er, naar man i de senere Tider er gaaet ind paa at give værnepligtige i den Tid, de ligge til Tjeneste, Fri-pas, naar de rejse hjem og besøge Slægt og Venner. Det er en virkelig Undtagelsesbestemmelse, det smager, om man vil, en lille Smule af Militarisme, men det er jo ikke den Slags Militarisme, det ærede Medlem har noget imod.

At man fra alle Sider — jeg tror ogsaa altid indtil nu fra det ærede Medlems Side — ønsker et saa godt Udbytte af Arbejdet i de danske Skytteforeninger som muligt, anser jeg for en ganske naturlig Ting. Jeg erindrede i Gaar det høje Ting om, at vore Skytteforeningers Opgave i